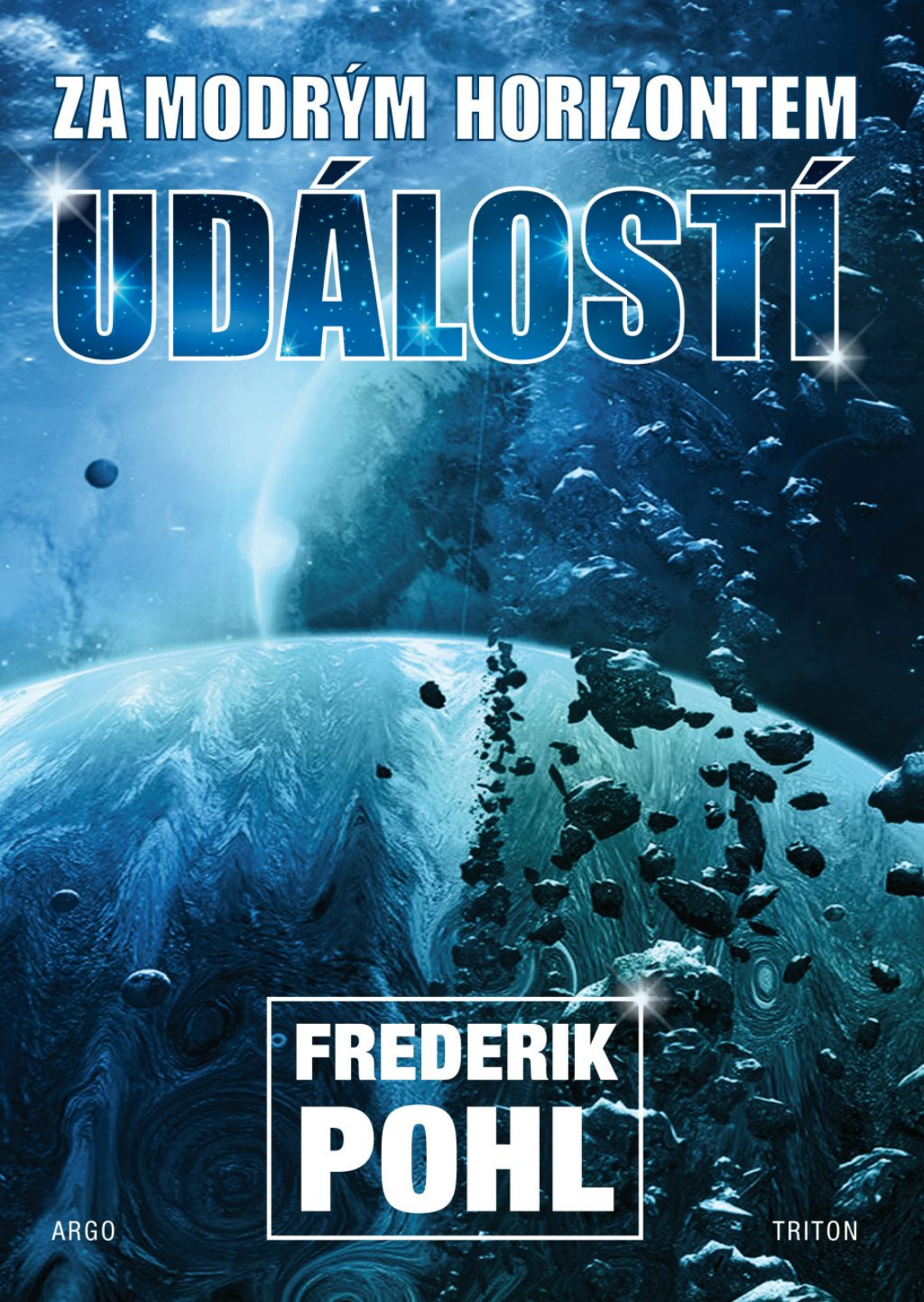

ZA MODRÝM HORIZONTEM UDÁLOSTÍ

**FREDERIK
POHL**

ARGO

TRITON

ZA MODRÝM HORIZONTEM UDÁLOSTÍ

**FREDERIK
POHL**

ZA MODRÝM HORIZONTEM UDÁLOSTÍ

**FREDERIK
POHL**

ARGO

TRITON

Frederik Pohl

ZA MODRÝM HORIZONTEM UDÁLOSTÍ

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, rozmnožována
ani jinak šířena bez písemného souhlasu vydavatele.*

Copyright © 1980 by Frederik Pohl

Translation © Jiří Engliš, 2019

Cover © Renata Brtnická, 2019

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2019

© Argo, 2019

ISBN 978-80-7553-702-7 (Juhaňák Stanislav – Triton)

ISBN 978-80-257-2829-1 (Argo)

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykaňská 5, 100 00 Praha 10

www.tridistri.cz

Nakladatelství Argo, Milíčova 13, 130 00 Praha 3,

www.argo.cz

1

Wan

Není snadné žít zcela sám, když je člověk mladý. „Jdi do zlaté, Wane, ukradni, co chceš, uč se. Neboj se,“ říkali mu Mrtví. Ale jak by se mohl nebát? Zlaté chodby používali hloupí, ale strašidelní Staří. Mohl tam na ně narazit všude, nejpravděpodobněji na jejich koncích, odkud nekonečná zlatá přadena symbolů ubíhala do středu věcí. Tedy přesně tam, kam ho přemlouvali Mrtví, aby se vydal. Možná tam zajít musel, ale nemohl si pomoci, a bál se.

Wan nevěděl, co by se stalo, kdyby ho Staří někdy chytili. Mrtví to nejspíš věděli, ale Wan se v jejich nesouvislých zmínkách o tomhle tématu nedokázal vyznat. Kdysi dávno, když byl Wan malý – když ještě žili jeho rodiče, tak dávno to bylo – jeho otce chytili. Byl dlouho pryč a potom se vrátil do jejich zeleně osvětleného domova. Třásl se a dvouletý Wan viděl, že se otec bojí. Začal vriskat a rvát, protože ho to hrozně vyděsilo.

Nicméně musel jít do zlaté, ať už tam vážní Staří se žabími ústy byli nebo ne, protože tam nacházel knihy. Mrtví toho věděli dost. Ale byli únavní, nedůtkliví a často něčím posedlí. Nejlepší zdroj vědomostí byly knihy, a aby je Wan získal, musel jít tam, kde se nacházejí.

Knihy se nacházely v chodbách, které se třpytily zlatě. Byly i jiné chodby, zelené, červené a modré, ale v těch žádné knihy neležely. Wan neměl rád modré chodby, protože byly chladné a bez života, ale právě tam přebývali Mrtví. Zelené byly vypotřebované. Většinu času trávil tam, kde byly na stěnách rozprostřené mrkající červené pavučiny světla a v zásobních skříních ještě bylo jídlo; věděl jistě, že ho tam nikdo nebude obtěžovat, ale byl tam sám. Zlaté byly stále v provozu, a tudíž bohaté, ale také nebezpečné. A teď tady sám pro

sebe rozmrzele klel – v duchu, aby ho nebylo slyšet – protože tu uvázl. Zatracení Mrtví! Proč poslechl jejich žvanění?

Rozechvěle se krčil v nedostatečném úkrytu ovocného keře, zatímco dva z těch hloupých Starých zamyšleně stáli, otrhávali bobule z keře na protější straně a strkali si je do žabích úst. Bylo vlastně neobvyklé, že postávali tak nečinně. Jedním z důvodů, proč Wan Staré nesnášel, byl, že vypadali neustále něčím zaměstnaní, neustále se v něčem vrtali, něco přenášeli a pobíhali jako posedlí. Ale tihle dva zaháleli stejně jako Wan.

Oba měli řídké vousy, ale jeden měl také řádra. Wan v něm poznal samici, kterou viděl už snad desetkrát; byla to ta, která si nejpilněji lepila barevné kousky něčeho – papíru? plastu? – na své sáří, nebo někdy i na bledou skvrnitou kůži. Nemyslel si, že ho zpozorují, nicméně se mu ohromně ulevilo, když se po chvíli společně otočili a vydali se pryč. Nemluvili. Wan skoro nikdy neslyšel některého z těch starých vážných žaboústých promluvit. A když promluvili, nerozuměl jim. Wan hovořil dobře šesti jazyky – otcovou španělštinou, matčinou angličtinou, němčinou, ruštinou, kantonštinou a finštinou toho či onoho Mrtvého. Ale když něco řekly žabí huby, vůbec jim nerozuměl.

Jakmile poodešli zlatou chodbou – mžik, frnk, chňap! Wan měl tři knihy, a byl ten tam, bezpečně zpátky v červené chodbě. Možná ho Staří viděli, možná ne. Nereagovali rychle. Proto byl schopen se jim tak dlouho vyhýbat. Několik dní v chodbách, a už byl zase pryč. Než poznali, že se ochomýtlá kolem, nebyl tam; byl zpátky na lodi mimo jejich dosah.

Odnesl knihy na loď položené nahoře v koši s balíčky potravy. Akumulátory pohonu byly skoro dobité. Mohl odletět, kdykoliv se mu zachtělo, ale bylo lepší nechat je nabít úplně, a on si nemyslel, že by potřeboval spěchat. Skoro hodinu plnil plastové sáčky vodou na nudnou cestu. Škoda, že na lodi nejsou žádné čtečky, aby nebyla tak nudná! A potom se unavený námahou rozhodl rozloučit se

Starými. Mohli mu odpovědět, nebo ne, ani ho vůbec nemuseli brát na vědomí. Ale neměl s kým jiným si promluvit.

Wanovi bylo patnáct, byl vysoký, hubený, velmi snědý od přírody, a ještě snědší od světla v lodi, kde trávil tolik času. Byl silný a soběstačný. Musel být. Ve skříňkách bylo vždycky jídlo a další věci, které si mohl odnést, když se odvážil. Jednou nebo dvakrát za rok, když si Mrtví vzpomněli, chytili ho svým pohyblivým strojem a dopravili do kabinky v modrých chodbách, kde ho čekal nudný den strávený komplexní tělesnou prohlídkou. Občas mu spravili zub, obvykle dostal vitamínové a minerální injekce s dlouhou účinností a jednou ho vybavili brýlemi. Ty ale odmítal nosit. Také mu připomínali, aby studoval a učil se od nich i ze skladišť knih, když to příliš dlouho zanedbával. To připomínat nepotřeboval. Učil se rád. Ale jinak byl odkázaný sám na sebe. Když chtěl oblečení, zašel do zlaté a ukradl je Starým. Když se nudil, nějakou činnost si vymyslel. Několik dní v chodbách, několik týdnů v lodi, několik dalších dní na tom druhém místě, a pak si to zase celé zopakoval. Čas ubíhal. Neměl nikoho, kdo by mu dělal společnost, už od čtyř let, kdy jeho rodiče zmizeli, a skoro zapomněl, jaké je mít přítele. Nevadilo mu to. Život se mu zdál dostatečně plný, protože neměl žádný jiný, se kterým by ten svůj porovnal.

Občas si pomyslel, že by bylo hezké usadit se na tom či onom místě, ale byl to jenom sen. Nikdy to nedospělo do stadia úmyslu. Stěhoval se takhle sem a tam už déle než jedenáct let. To druhé místo mělo věci, které civilizace ne. Byla tam místnost na snění, kde se mohl natáhnout, zavřít oči a nepřipadat si sám. Ale navzdory spoustě jídla a nulovému nebezpečí tam nemohl žít, protože jediný akumulátor vody poskytoval pouhý čůrek. Civilizace poskytovala mnohé věci, které odloučené stanici scházely: Mrtvé a knihy, strašidelné průzkumy a odvážné výpravy pro oblečení nebo cetky. Něco se tam *dělo*. Ale nemohl žít ani tam, protože žabí huby by ho dříve nebo později určitě chytily. A tak místa pobytu střídal.

Hlavní dveře vstupní haly k Mrtvým se neotevřely, když se Wan postavil na nášlapnou spínací desku. Málem do nich vrazil nosem. Překvapeně se zastavil a zkusmo do dveří šťouchl. Potom zatlačil silněji. Musel se do nich opřít vší silou, aby se otevřely. Wan je dosud nikdy neotvíral ručně, i když i předtím občas zaváhaly a vydávaly znepokojivé zvuky. To bylo mrzuté. Wan už zažil poruchy strojů; to kvůli tomu zelené chodby nebyly příliš k užitku. Ale tam šlo jenom o jídlo a teplo, a obojího byla spousta v červené, nebo dokonce ve zlaté. Dělal mu však starosti, že by se něco mohlo pokazit u Mrtvých, protože jestli se porouchají ti, už žádné jiné nemá.

Přesto všechno vypadalo normálně; místnost s pulty byla jasně zalitá fluorescenčním světlem, teplota byla příjemná a slyšel tiché bzučení a vzácně i cvaknutí Mrtvých, kteří se za panely oddávali osamělým pomateným myšlenkám a dělali kdovíco jako obvykle, když s nimi zrovna nemluvil. Posadil se do křesla, jako vždycky se několikrát zavrtěl, aby se co nejlépe uvelebil na nepohodlně řešeném sedátku, a nasadil si na uši sluchátka.

„Poletím teď na odloučenou stanici,“ řekl.

Nepřišla žádná odpověď. Zopakoval to ve všech jazycích, ale podle všeho se nikomu nechtělo mluvit. To bylo zklamání. Jindy by toužili po společnosti dva nebo tři z nich, možná i víc. Všichni by si hezky a dlouho popovídali a bylo by to, jako by Wan vlastně nebyl sám. Skoro jako by byl součástí „rodiny“, kteréžto slovo znal z knih a z toho, co mu pověděli Mrtví, ale jehož realitu si pamatoval jen matně. To bylo hezké. Skoro stejně hezké, jako když pobýval na místě snění, kde mohl na chvíli prožívat iluzi, že je součástí stovky rodin, milionu rodin. Davů lidí! To však bylo víc, než dokázal zvládat po delší dobu. A tak nikdy nelitoval, když musel opustit odloučenou stanici, aby se vrátil kvůli vodě a hmatatelnější společnosti Mrtvých. Ale vždycky se chtěl vrátit k té úzké pohovce a sametové kovové dece, která ho na ní přikrývala, a ke snům.

Čekala na něj, ale rozhodl se dát Mrtvým ještě jednu šanci. I když netoužili po rozhovoru, někdy projeví zájem, když je oslovil přímo. Chvilku přemýšlel a potom navolil číslo padesát sedm.

Smutný vzdálený hlas si v jeho uších mumlal pro sebe: „...pokošela jsem se mu povědět o chybějící hmotnosti. Hmotnost! Jediná hmotnost, kterou měl v hlavě, bylo dvacet kilo poprsí a zadku! Ta čůza Doris. Jeden pohled na ni, a ouha, zapomněl na misi, zapomněl na mne...“

Wan zamračeně pozvedl prst, připravený vypnout ji. Padesát sedmička byla tak otravná! Rád ji poslouchal, když mluvila rozumně, protože její hlas zněl trochu, jak si pamatoval svou matku. Ale vždycky se od astrofyziky, cestování vesmírem a jiných zajímavých témat odchylovala k osobním problémům. Plívl na místo na panelech, za kterým, jak se rozhodl věřit, padesát sedmička žila – trik, který pochytil od Starých – v naději, že řekne něco zajímavého.

Jenže to podle všeho neměla v úmyslu. Číslo padesát sedm – když byla příčetná, ráda se nechávala oslovovat Henrietta – žvanilo o vysokých červených posuvech a o Arnoldových nevěrách s Doris. Ať už to byl, kdo chtěl. „Mohli jsme být hrdinové,“ vzlykala, „a deset milionů dolarů odměny, možná i víc, kdo ví, kolik by za ten pohon zaplatili. Jenže oni se pořád vykrádali do přistávacího modulu a... kdo jsi?“

„Já jsem Wan,“ řekl chlapec a povzbudivě se usmál, třebaže si nemyslel, že ho Henrietta vidí. Zdálo se, že přichází do jedné ze světlejších chvil. Obvykle nevěděla, že k ní hovoří. „Mluv, prosím tě, dál.“

Nastalo dlouhé ticho a potom řekla: „NGC 1199. Sagittarius A Západ.“

Wan zdvořile čekal. Další dlouhá odmlka a potom pronesla: „On se o náležité postupy nestaral. Dělal ty své pohyby s Doris. Poloviční věk oproti němu! A IQ tykve. Ta se především vůbec neměla dostat na výpravu...“

Wan zakýval hlavou jako žabohubý Starý. „Jsi hrozně nudná,“ prohlásil přísně a vypnul ji. Zaváhal a potom navolil profesora, číslo čtrnáct:

„...ačkoliv Eliot byl teprve studentem Harvardu, měl obrazotvornost plně vyspělého muže. A navíc geniálního. Měl jsem být párem rozeklaných klepet.‘ Povznesenost nad hmotného člověka dovedená ke své symbolické mezi. Jak vidí sám sebe? Nejenom jako koryše. A dokonce *ani* jako koryše, nýbrž jenom jako samotnou *abstrakci* koryše: klepeta. A navíc rozeklaná. V dalším řádku objevíme...“

Wan znovu plivl na panel a odpojil se; celá stěna byla plná skvrn po známkách jeho nespokojenosti. Měl rád, když doktor recitoval poezii, ale už ne tolik, když o ní mluvil. U nejbláznivějších Mrtvých, jako čtrnáctka a padesát sedmička, neměl jak ovlivnit, co budou dělat. Odpovídali mu jenom zřídka a skoro nikdy k věci, a člověk buď poslouchal, co zrovna říkají, nebo je vypnul.

Už bylo skoro načase, aby šel, ale zkusil to ještě jednou: jediného s trojmístným číslem, svého speciálního přítele Prcka Jima. „Ahoj, Wane.“ Ten hlas byl smutný a příjemný. Šimral ho v mozku jako to náhlé zamrazení strachu, které pociťoval v blízkosti Starých. „Jsi to ty, Wane, že?“

„To je ale hloupá otázka, Kdo jiný by to byl?“

„Jeden pořád doufá, Wane.“ Nastala chvilka ticha a potom se Prcek Jim znenadání rozchechtal. „Už jsem ti vyprávěl ten o knězi, rabínovi a dervišovi, kterým došlo jídlo na planetě udělané z vepřového?“

„Myslím, že ano, Prcku Jime, a já teď beztak nechci poslouchat vtipy.“

V neviditelném reproduktoru to chvilku cvakalo a bzučelo a potom Mrtvý řekl: „Pořád ta stará věc, Wane? Chceš si zase povídat o sexu?“

Chlapec dál zachovával lhostejný výraz, ale zmocnilo se ho známé rozechvění v podbřišku. „To bychom mohli, Prcku Jime.“

„Na svůj věk jsi pěkný chlívák, Wane,“ poznamenal Mrtvý a spustil: „Už jsem ti vyprávěl, jak mě málem sebrali za sexuální obtěžování? Bylo setsakra horko. Jel jsem nočním vlakem domů do Roselle Parku, když tu přistoupila ta holka, posadila se naproti mně přes uličku, zvedla nohy a začala se ovívat sukní. No co bys dělal? Čuměl jsem, víš? A ona v tom pokračovala a já jsem pořád čuměl, a nakonec si někde u Highlands postěžovala průvodčímu a ten mě z vlaku vyhodil. Víš, co na tom bylo legrační?“

Wana byl uchvácený. „Ne, Prcku Jime,“ vydechl.

„Legrační na tom bylo, že jsem předtím zmeškal svůj pravidelný spoj. Potřeboval jsem ve městě nějak zabít čas, a tak jsem si zašel na pornofilm. Panebože, dvě hodiny všech kombinací, jaké si jen dokáže představit. Víc bych mohl vidět už jen proktoskopem, tak proč jsem se hrbil přes uličku, abych čuměl na její bílé kalhotky? A víš, co byla ještě větší sranda?“

„Ne, Prcku Jime.“

„Měla pravdu! Čuměl jsem, jasně že jo. Měl jsem za sebou přehlídku celých akrů rozkroků a cecků, ale nedokázal jsem odtrhnout oči od toho jejího! Jenže to pořád ještě nebylo to nejsrandovnější. Chceš, abych ti řekl to úplně nejsrandovnější?“

„Ano, prosím tě, Prcku Jime. Chci.“

„No, vystoupila z vlaku spolu se mnou. A odvedla mě k sobě domů, člověče, a dělali jsme to pořád dokola celou noc. Ani jsem nepostřehl její jméno. Co na to říkáš, Wane?“

„Říkám: Je to pravda, Prcku Jime?“

Odmlka. „Ech. Ne. Všechno pokazíš.“

Wan přísně řekl: „Já nechci vymyšlenou historku, Prcku Jime. Chci se dovědět fakta.“ Wan se zlobil a přemýšlel o tom, že by Mrtvého vypnul, aby ho potrestal, jenomže si nebyl jistý, koho by tím vlastně ztrestal. „Chtěl bych, abys byl hodný,“ přemlouval ho.

„No...“ Mysl bez těla chvíli cvakala, šeptala si pro sebe a probí-

rala se svými konverzačními gambity. Potom se ozvala: „Chceš vědět, proč divocí kačeři znásilňují své družky?“

„Ne!“

„Myslím, že to ve skutečnosti vědět chceš, Wane. Je to zajímavé. Nemůžeš pochopit chování primátů, dokud neporozumíš celému spektru rozmnožovacích strategií. I těm nezvyklým. I těm, které používají vrtejší. Ti také praktikují znásilnění, a víš, co dělají *Moniliformis dubius*? Ti znásilňují nejenom samice, ale i konkurenční samce. Zalepují je něčím jako sádrou, takže chudák Druhý červ ho nemůže vysunout!“

„Já tohle nechci slyšet, Prcku Jime.“

„Ale je to sranda, Wane! Určitě mu dali jméno ‚dubius‘, pochybný, právě proto!“ Mrtvý se mechanicky zasmál: *He-he! He-he!*

„Přestaň, Prcku Jime!“ Ale Wan už se nezlobil. Byl tím zaujatý. Bylo to jeho oblíbené téma, a ochota obšírně a rozmanitě o tom mluvit učinila z Prcka Jima Wanova oblíbence mezi Mrtvými. Wan rozbalil balíček s jídlem a mezi žvýkáním prohodil: „Co bych chtěl opravdu slyšet, Prcku Jime, je, jak je sbalit, prosím tě.“

Kdyby měl Mrtvý obličej, byla by na něm vidět úporná snaha nerozesmát se, ale řekl přátelsky: „Tak jo, brácho. Já vím, že pořád doufáš. Hele, už jsem ti říkal, že máš sledovat jejich oči?“

„Ano, Prcku Jime. Říkal jsi, že když se jim roztáhnou zorničky, znamená to, že jsou sexuálně vzrušené.“

„Správně. A zmínil jsem se o existenci sexuálně dimorfních struktur v mozku?“

„Myslím, že nevím, co to přesně znamená.“

„No, já taky ne, ale po anatomické stránce tomu tak je. Jsou jiné, Wane, uvnitř i zvenčí.“

„Prosím tě, Prcku Jime, pověz mi víc o těch rozdílech!“ Mrtvý mu vyhověl a Wan uchváceně poslouchal. Na loď mohl odejít kdykoliv a Prcek Jim mluvil neobvykle souvisle. Všichni Mrtví měli vybraná témata, na která se v řeči soustředili, jako by každý z nich

uvázl s jednou velkou myšlenkou v hlavě. Ale ani při oblíbeném tématu od nich člověk nemohl pokaždé očekávat, že jejich promluva bude dávat smysl. Wan odsunul stranou mobilní zařízení, jímž ho chytávali – když bylo zapnuté – a lehl si na podlahu na břicho s bradou podepřenou rukama, zatímco Mrtvý tlachal a vzpomínal a vysvětloval namlouvání, obdarovávání a svádění.

Bylo to fascinující, i když to Wan slyšel už dřív. Poslouchal, dokud Mrtvý nezaváhal, nezvolnil a nezmlkl. Potom chlapec řekl, aby si potvrdil teorii:

„Pouč mě, Prcku Jime. Četl jsem knihu, ve které muž a žena souložili. On ji uhodil do hlavy a souložil s ní, zatímco byla v bezvědomí. Mně to připadá jako efektivní způsob ‚lásky‘, ale v jiných příbězích to zabírá daleko delší čas. Proč je tomu tak?“

„To nebyla láska, brácho. To bylo to, o čem jsem ti vyprávěl. Znásilnění. Znásilnění je u lidí špatný nápad, i když u divokých kačen funguje.“

Wan přikývl a pobízel ho k pokračování: „Proč, Prcku Jime?“

Odmlka. „Znázorním ti to matematicky, Wane,“ řekl Mrtvý konečně. „Atraktivní sexuální objekty lze definovat jako ženy, ne víc než o pět let mladší než ty, a ne víc než o patnáct let starší. Ta čísla jsou normalizovaná vzhledem k tvému současnému věku a jenom přibližná. Atraktivní sexuální objekty mohou být dále charakterizovány vizuálními, čichovými, hmatovými a sluchovými vlastnostmi, které tě stimulují, v sestupném váženém pořadí důležitosti a v závislosti na pravděpodobnosti přístupnosti. Rozumíš mi zatím?“

„Ani ne.“

Odmlka. „No, to nevádí. Teď dávej pozor. Na základě těchto čtyř předběžných rysů tě budou některé ženy přitahovat. Až do chvíle kontaktu se nedozvíš o jiných rysech, které tě mohou odpuzovat, uškodit ti nebo ti zkazí erekci. 5/28 subjektů bude menstruuovat. 3/87 budou mít kapavku, 2/95 syfilis. 1/17 bude mít nadměrné tělesné ochlupení, skvrny na kůži nebo jiné fyzické deformace ukryté pod

oblečením. A nakonec 2/71 se budou při násilném styku chovat agresivně, 1/16 bude nepříjemně páchnout, 3/7 se budou znásilnění vzpírat do té míry, že z něj nebudeš mít potěšení; tohle jsou subjektivní hodnoty kvantifikované tak, aby odpovídaly tvému známému psychologickému profilu. A když tyhle zlomky sečteme, vyjde nám pravděpodobnost větší než šest ku jedné, že ti znásilnění nepřinese maximální potěšení.“

„Takže nesmím souložit se ženou, dokud ji nepřemluví?“

„Správně, chlapče. Nemluvě o tom, že opak je protizákonný.“

Wan chvíli zamyšleně mlčel a potom ho napadlo zeptat se: „Je to všechno pravda, Prcku Jime?“

Potěšené zachechtání. „Tentokrát jsem tě dostal, kluku! Do posledního slovíčka.“

Wan se nafoukl jako žabí huba. „To nebylo moc vzrušující, Prcku Jime. Vlastně mi to zkazilo erekci.“

„A co jsi čekal, kluku?“ opáčil Prcek Jim mrzutě. „Vyzval jsi mě, abych si nevymýšlel. Proč jsi tak nepříjemný?“

„Připravuju se k odletu. Nemám moc času.“

„Nemáš ani nic jiného!“ zahihňal se Prcek Jim.

„A ty nemáš nic, co bych chtěl slyšet,“ prohlásil Wan krutě. Všechny je odpojil, rozzlobeně odešel do lodě a stiskl ovladač startu. Nenapadlo ho, že se choval hrubě k jediným přátelům, které ve vesmíru má. Nikdy ho nenapadlo, že na jejich pocitech záleží.

2

Na cestě k Oortovu oblaku

Velkou událostí dvanáctistého osmdesátého druhého dne našeho výletu na cizí účet do Oortova oblaku byla pošta. Vera vesele zazvonila a všichni jsme si ji přišli vyzvednout. Bylo tam šest dopisů od slavných filmových hvězd pro moji nadrženou švagrovou – tedy, nejsou to všechno filmové hvězdy. Jsou to jenom slavní a dobře vypadající náfukové, kterým píše, protože jí je teprve čtrnáct a potřebuje nějaké muže, o nichž by snila a kteří, jak si myslím, jí odepisují, protože jim tiskoví agenti poradili, že to přispívá k dobré publicitě. Dopis ze staré vlasti pro Paytera, mého tchána. Dlouhý a v němčině. Chtějí, aby se vrátil do Dortmundu a kandidoval na starostu nebo Bürgermeistera nebo něco podobného. Za předpokladu, že se vrátí živý, což není jisté ani u jednoho z nás čtyř. Ale oni to nevzdávají. Dva soukromé dopisy pro mou ženu Lurvy, předpokládám, že od bývalých známostí. A dopis pro nás všechny od chudáka vdovce po Trish Boverové, nebo možná od jejího manžela, podle toho, jestli pokládáte Trish za živou, nebo za mrtvou:

Našli jste nějaké stopy po Trishině lodi?

Hanson Bover

Stručné a jasné, nejspíš proto, že víc si dovolit nemůže. Řekl jsem Veře, aby mu poslala stejnou odpověď jako vždycky: „Ne, je nám líto.“ Měl jsem spoustu času postarat se o tuhle korespondenci, protože Paulu C. Hallovi, tedy mojí maličkosti, nepřišlo nic.

Já toho obvykle moc nedostávám, což je jeden z důvodů, proč hodně hraju šachy. Payter mi říká, že mám štěstí, že vůbec jsem členem výpravy, a předpokládám, že bych jím nebyl, kdyby do toho

nevložil své peníze a nefinancoval celou rodinu. A také své schopnosti, ale ty jsme do toho vložili všichni. Payter je potravinářský chemik. Já jsem stavební inženýr. Moje žena Dorema – je lepší jí tak neříkat, většinou jí říkáme „Lurvy“ – je pilotka. A zatraceně dobrá. Lurvy je mladší než já, ale strávila šest let na Gatewayi. Nikdy neudělala terno, zůstala skoro švorc, ale hodně se toho naučila. A nejenom o pilotáži. Někdy se dívám Lurvy na předloktí s pěti vesmírnými náramky, každý za jednu její výpravu z Gatewaye, a na její ruce, pevně a jistě při řízení lodě, teplé a rozechřívající, když se navzájem dotýkáme... O tom, co na Gatewayi prožila, mnoho nevím. A možná bych ani neměl vědět.

Další je její nezletilá nevlastní sestra Janine. Jo, Janine! Někdy se chová na čtrnáct, někdy na čtyřicet. Když je jí čtrnáct, píše sentimentální dopisy filmovým hvězdám a hraje si se svými hračkami – s ošoupaným vycpaným pásovcem, s modlitebním vějířem Heechee (pravým) a s ohnivou perlou (falešnou), které jí otec koupil, aby ji na tu cestu navnadil. Když je jí čtyřicet, většinou by si ráda hrála se mnou. A tak tady žijeme. Namačkání jeden na druhém na tři a půl roku. Děláme, co je v našich silách, abychom nemuseli vraždit.

Nejsme ve vesmíru jediní. Jednou za uherský rok dostaneme zprávu od nejbližších sousedů, od tritonské základny nebo průzkumné lodě, která zabloudila. Jenže Triton i s Neptunem se na své dráze nacházejí daleko od nás – než přišla odpověď na zprávu, trvalo to tři týdny. A průzkumníci neměli energii na to, aby jí plýtvali právě na nás, i když se momentálně nacházeli pouhých padesát světelných hodin daleko. Nebylo to jako přátelský pokec přes živý plot zahrádky.

A tak jsem si krátil čas tím, že jsem hodně hrál šachy s palubním počítačem.

Na cestě do Oortova oblaku toho není moc na práci kromě hraní her, a navíc to je dobrý způsob, jak se nenechat zatáhnout do

války mezi dvěma ženami, jež v naší lodi neustále zuří. Snesu tchána, když musím. Ten se drží stranou, jak to jen ve čtyřech stech krychlových metrech jde. Nedokážu ale vždycky vystát jeho dvě ztřeštěné dcery, i když je mám rád obě.

Všechno by se to dalo snášet líp, kdybychom měli víc prostoru – to jsem si namlouval – ale nedá se vyrazit na uklidňující procházku okolo bloku, když jste zavření v kosmické lodi. Jednou za čas krátký výstup do vesmírného prostoru kvůli kontrole přivěšených nákladů, to ano, a potom se mohu rozhlédnout kolem sebe – Slunce je stále nejjasnější hvězda ve svém souhvězdí, ale jenom o chloupek; Sirius před námi je jasnější, stejně jako Alfa Centauri po straně pod ekliptikou. Ale na to byla jenom hodina času a potom hupky zpátky do lodě. Nijak přepychové lodě. Lidmi vyrobená starožitnost, u níž se nikdy nepočítalo s delší než šestiměsíční výpravou a ve které musíme zůstat namačkaní tři a půl roku. Panebože! Museli jsme být blázni, že jsme se do toho pustili. K čemu vám je pár milionů dolarů, když vás jejich získání dožene k šílenství?

S naším palubním mozkem se dalo vyjít mnohem snadněji. Když jsem s ním hrál šachy, nahrbený nad pultem s velkými sluchátky na uších, dokázal jsem Lurvy a Janine odfiltrovat. Mozek se jmenoval Vera, což byl jenom takový můj nápad a neměl nic společného s jejím, totiž jeho pohlavím. Nebo s její pravdomluvností, protože jsem jí dal instrukce, že se mnou smí občas zažertovat. Když byla Vera propojená s velkými počítači na oběžné dráze kolem Země, byla nesmírně chytrá. Jenže vzhledem k pětadvacetidenní konverzační prodlevě s nimi nemohla vést konverzaci, a tak když neměla spojení, byla nesmírně hloupá...

„Pěšec na h4, Vero.“

„Děkuji...“ Dlouhá odmlka, než zkontrolovala moje parametry, aby se ujistila, s kým mluví a co má dělat. „Paule. Střelec bere jezdce.“

Dokázal jsem Veru v šachu roznést na kopytech, pokud nešvindlovala. Jak švindlovala? No, poté co jsem nad ní vyhrál možná dvě stě

partií, ona vyhrála jednu. A potom jsem vyhrál padesát a pak ona vyhrála jednu a ještě další, a dalších dvacet her jsme byli zhruba vyrovnaní a nakonec mi to začala natírat pokaždé. Dokud jsem nepřišel na to, jak to dělá. Vysílala postavení na šachovnici a své plány velkým počítačům na Zemi a potom, když jsme přerušili hru, jak se občas stávalo, protože mě Payter nebo některá ze žen odvolali, měla čas si od Sítové Very nechat poslat kritiku svých plánů a návrhy na zlepšení strategie. Velké stroje Veře sdělily, jakou moji strategii předpokládají a jak jí čelit; a když to Sítová Vera odhadla správně, Palubní Vera mě dostala. Neobtěžoval jsem se jí v tom bránit. Jednoduše jsem už nepřerušoval hry a po čase jsme odletěli tak daleko, že neměla dost času obstarat si pomoc a já jsem zase začal vyhrávat každou partii.

A šachové partie byly asi tak jediné hry, které jsem těch tři a půl roku vyhrával. Rozhodně jsem nemohl vyhrát nic ve velké hře, která setrvale probíhala mezi mou ženou Lurvy a její nadřazenou čtrnáctiletou nevlastní sestrou Janine. Starý Payter je zplodil s velkým odstupem a Lurvy se snažila být Janine matkou, zatímco ta se snažila být Lurviným nepřítelem. A dařilo se jí to. Nebyla to všechno Janinina chyba. Lurvy si třeba dala několik panáků – to byl její způsob, jak zahánět nudu – a pak zjistila, že si Janine vyčistila zuby jejím kartáčkem, nebo že Janine sice neochotně udělala, co jí bylo uloženo, a vyčistila kout pro přípravu jídla dřív, než začal smrdět, ale nevyhodila organické zbytky do digesteru. A už to jelo. Občas sehrály ritualizované představení s ženskýmihovory prokládanými výbuchy...

„Ty modré kalhoty se mi na tobě opravdu líbí, Janine. Chceš, abych na nich povolila šev?“

„No tak tloustnu, no, to tím chceš říct? Je to lepší než se celou dobu opíjet do zblbnutí!“ – a už si navzájem vjížděly do vlasů. A já jsem se znovu uchýlil k hraní šachů s Verou. Byla to jediná bezpečná věc, kterou jsem mohl udělat. Pokaždé, když jsem se pokoušel

zasáhnout, dosáhl jsem okamžitého úspěchu jenom v tom, že se obě spojily proti mně: „Ty mužské šovinistické prase, co kdybys podlahu v kuchyni vydrhl *ty*?“

Zvláštní na tom je, že jsem je měl obě rád. Samozřejmě každou jinak, i když mi činilo potíže vysvětlit to Janine.

Když jsme se na výpravu přihlásili, řekli nám, do čeho jdeme. Kromě běžného psychiatrického školení o dlouhých letech jsme všichni čtyři během předletové přípravy absolvovali přes deset hodin pohovorů, a to, co psychiatr řekl, se dalo shrnout do věty „dělejte, co umíte“. Vypadalo to, že se v rámci stmelování rodiny budu muset naučit převzít funkci rodiče. Payter byl příliš starý, třebaže biologickým otcem byl on. Lurvy, jak se dalo od bývalého pilota z Gateway očekávat, nebyla domácký typ. Zůstalo to na mně; to dal psychiatr velmi jasně najevo. Jenom neřekl jak.

A tak jsem byl ve svých jednačtyřiceti tady, bambilion šest kilometrů od Země, daleko za dráhou Pluta, asi patnáct stupňů mimo rovinu ekliptiky, snažil jsem se nevyspat se svou švagrovou, smířit se se svou ženou a udržovat příměří s tchánem. S takovými věcmi v hlavě jsem se budil (pokaždé, když jsem mohl jít spát), abych prostě jen přežil další den. Abych je vyhnal z hlavy, pokoušel jsem se myslet na dva miliony dolarů pro každého, které po dokončení mise dostaneme. Když ani tohle nezabralo, pokoušel jsem se přemýšlet o dlouhodobém významu naší výpravy nejenom pro nás, ale i pro všechny živé lidi. To byla dostatečně reálná myšlenka. Jestli to klapne, zabráníme smrti většiny lidstva vyhladověním.

To bylo bezesporu důležité. Občas to člověku dokonce *připadalo* důležité. Jenže právě lidská rasa nás nacpala do tohoto smrdutého koncentračního tábora na dobu, která se zdála jako věčnost; a byly chvíle, kdy jsem – víte – svým způsobem doufal, že lidstvo *vymře* hladem.

*